Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 25ης Ιουνίου 2014*

«Αίτηση αναίρεσης — Ανταγωνισμός — Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 — Διοικητική διαδικασία — Επιτόπιος έλεγχος — Απόφαση διατάσσουσα τη διενέργεια ελέγχου — Υποχρέωση αιτιολόγησης — Αρκούντως σοβαρές ενδείξεις — Γεωγραφική αγορά»

Στην υπόθεση C-37/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2013,

Nexans SA, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

Nexans France SAS, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τον M. Powell, solicitor, τον J.-P. Tran-Thiet, avocat, την G. Forwood, barrister, και την A. Rogers, solicitor,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους R. Sauer, J. Bourke και N. von Lingen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τον T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, και τους E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby και C. Vajda (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 26ης Φεβρουαρίου 2014,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 3ης Απριλίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Οι εταιρίες Nexans SA (στο εξής: Nexans) και Nexans France SAS (στο εξής: Nexans France) ζητούν, με την αίτηση αναίρεσης που έχουν υποβάλει, την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (Τ-135/09, EU:T:2012:596, στο εξής αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εν μέρει την προσφυγή που είχαν ασκήσει με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2009) 92/1 της Επιτροπής, της 9ης Ιανουαρίου 2009, με την οποία διατάχθηκε η διενέργεια επιτόπιου ελέγχου στη Nexans και στη θυγατρική της Nexans France, δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1, στο εξής: επίμαχη απόφαση της Επιτροπής), καθώς και διαφόρων αποφάσεων που εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια του ελέγχου αυτού.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1/2003, το οποίο επιγράφεται «Αρμοδιότητες της Επιτροπής», ορίζει τα εξής:

«Για την εφαρμογή των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ], η Επιτροπή διαθέτει τις αρμοδιότητες που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό.»

3 Το άρθρο 20 του κανονισμού αυτού, το οποίο επιγράφεται «Εξουσίες ελέγχου της Επιτροπής», έχει ως εξής:

«1. Προς εκπλήρωση των καθηκόντων που της ανατίθενται βάσει του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή δύναται να διενεργεί κάθε αναγκαίο έλεγχο σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων.

[...]

4. Οι επιχειρήσεις και οι ενώσεις επιχειρήσεων οφείλουν να υποβάλλονται στους ελέγχους που η Επιτροπή έχει διατάξει με απόφασή της. Στην απόφαση προσδιορίζονται το αντικείμενο και ο σκοπός του ελέγχου, καθορίζεται η ημερομηνία έναρξής του και μνημονεύονται οι κυρώσεις που προβλέπονται από τα άρθρα 23 και 24, καθώς και το δικαίωμα [άσκησης προσφυγής κατά] της απόφασης [ενώπιον του Δικαστηρίου]. Η Επιτροπή εκδίδει τις σχετικές αποφάσεις κατόπιν διαβούλευσης με την αρχή ανταγωνισμού του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πρόκειται να διενεργηθεί ο έλεγχος. […]»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίμαχη απόφαση της Επιτροπής

4 Το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε το ιστορικό της διαφοράς ως εξής στις σκέψεις 1 έως 5 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης:

«1 Οι προσφεύγουσες [Nexans] και η εξ ολοκλήρου ανήκουσα σε αυτή θυγατρική της [Nexans France] είναι γαλλικές εταιρίες που δραστηριοποιούνται στον κλάδο των ηλεκτρικών καλωδίων.

2 Με την [επίμαχη απόφαση], η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διέταξε τη διενέργεια ελέγχου στη Nexans, καθώς και σε όλες τις επιχειρήσεις που αυτή ελέγχει ευθέως ή εμμέσως, περιλαμβανομένης της Nexans France, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού [1/2003].

3 Το άρθρο 1 της [επίμαχης] αποφάσεως έχει ως εξής:

"Με την παρούσα αποφασίζεται η διενέργεια επιτόπιου ελέγχου στη Nexans […], καθώς και σε όλες [τις] επιχειρήσεις τις οποίες αυτή ελέγχει ευθέως ή εμμέσως, περιλαμβανομένης της Nexans France […], σχετικά με ενδεχόμενη συμμετοχή της (τους) σε συμφωνίες και/ή πρακτικές που θίγουν τον ανταγωνισμό, κατά παράβαση του άρθρου 81 [ΕΚ], με αντικείμενο την πώληση ηλεκτρικών καλωδίων και συναφών υλικών, όπως, μεταξύ άλλων, υποβρύχιων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης και, σε ορισμένες περιπτώσεις, υπόγειων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης, περιλαμβανομένης της συντονισμένης υποβολής προσφορών σε διαγωνισμούς για τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων, την κατανομή πελατών, καθώς και την παράνομη ανταλλαγή ευαίσθητων από εμπορική άποψη πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με την πώληση των προϊόντων αυτών.

Ο έλεγχος θα διενεργηθεί σε όλες τις εγκαταστάσεις της εν λόγω επιχειρήσεως […]

Η Nexans […], καθώς και όλες οι επιχειρήσεις τις οποίες αυτή ελέγχει ευθέως ή εμμέσως, περιλαμβανομένης της Nexans France, παρέχ[ει] στους υπαλλήλους της Επιτροπής και στα πρόσωπα που αυτή έχει εξουσιοδοτήσει να διενεργήσουν τον έλεγχο, καθώς και στους υπαλλήλους και στα πρόσωπα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την αρμόδια για τον ανταγωνισμό αρχή του κράτους μέλους να τους επικουρήσουν προς τούτο, πρόσβαση σε όλους τους χώρους και [όλα τα] μέσα μεταφοράς κατά τις συνήθεις ώρες εργασίας. Θέτει στη διάθεση των ελεγκτών τα βιβλία καθώς και οποιοδήποτε επαγγελματικό έγγραφο οποιασδήποτε μορφής, εφόσον οι υπάλληλοι και τα λοιπά εξουσιοδοτημένα πρόσωπα το ζητήσουν, και τους παρέχει τη δυνατότητα να τα εξετάσουν επιτόπου ή να λάβουν υπό οποιαδήποτε μορφή αντίγραφο ή απόσπασμα των εν λόγω βιβλίων και εγγράφων. Επιτρέπει τη σφράγιση οποιουδήποτε επαγγελματικού χώρου, βιβλίου και εγγράφου καθ' όλη τη διάρκεια του ελέγχου και για όσο διάστημα απαιτείται προς τούτο. Παρέχει αμέσως επιτόπου προφορικές διευκρινίσεις σχετικά με το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου, εφόσον υποβληθεί τέτοιο αίτημα από τους υπαλλήλους ή τα εξουσιοδοτημένα πρόσωπα, και επιτρέπει σε κάθε εκπρόσωπό της ή μέλος του προσωπικού της να παρέχει τέτοιες διευκρινίσεις. Επιτρέπει την καταγραφή των διευκρινίσεων αυτών σε οποιοδήποτε μέσο."

4 Στο άρθρο 2 της [επίμαχης] αποφάσεως η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ο έλεγχος μπορεί να αρχίσει στις 28 Ιανουαρίου 2009. Στο άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως αναφέρεται ότι η [επίμαχη] απόφαση κοινοποιείται στην αποδέκτρια επιχείρηση αμέσως πριν τη διενέργεια του ελέγχου.

5 Η [επίμαχη] απόφαση έχει ως εξής:

"Σύμφωνα με πληροφορίες που περιήλθαν στην Επιτροπή, οι προμηθευτές ηλεκτρικών καλωδίων, περιλαμβανομένων των επιχειρήσεων στις οποίες απευθύνεται η παρούσα, μετέχουν ή μετείχαν σε συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές σχετικά με την πώληση ηλεκτρικών καλωδίων και συναφών υλικών, όπως, μεταξύ άλλων, υποβρύχιων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης και, σε ορισμένες περιπτώσεις, υπόγειων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης, περιλαμβανομένης της συντονισμένης υποβολής προσφορών σε διαγωνισμούς με αντικείμενο τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων, την κατανομή πελατών, καθώς και την παράνομη ανταλλαγή ευαίσθητων από εμπορική άποψη πληροφοριακών στοιχείων σχετικά με την πώληση των προϊόντων αυτών.

[...]

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που περιήλθαν στην Επιτροπή, οι εν λόγω συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές […], οι οποίες τέθηκαν σε εφαρμογή το αργότερο το 2001, εξακολουθούν να υφίστανται. Πρόκειται κατά πάσα πιθανότητα για συμφωνίες και πρακτικές παγκόσμιας κλίμακας.

Εφόσον οι εκτιμήσεις αυτές ευσταθούν, οι προαναφερθείσες συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές συνιστούν πολύ σοβαρές παραβάσεις του άρθρου 81 [ΕΚ].

Προκειμένου η Επιτροπή να διαπιστώσει όλα τα περιστατικά σχετικά με τις συμφωνίες και τις εναρμονισμένες πρακτικές, καθώς και το πλαίσιο στο οποίο αυτές λειτουργούν, είναι απαραίτητη η διενέργεια επιτόπιων ελέγχων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20 του κανονισμού [...] 1/2003.

[...]"»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

5 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Απριλίου 2009, η Nexans και η Nexans France ζήτησαν την ακύρωση της επίμαχης απόφασης και των πράξεων που εξέδωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια του ελέγχου. Οι εταιρίες αυτές ζήτησαν επιπλέον από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει τη λήψη ορισμένων μέτρων κατά της Επιτροπής, σε περίπτωση που ακύρωνε την επίμαχη απόφαση και τις πράξεις που εξέδωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια του εν λόγω ελέγχου.

6 Προς στήριξη του αιτήματός τους οι νυν αναιρεσείουσες πρόβαλαν ένα μόνο λόγο ακύρωσης, ο οποίος στηριζόταν στον ισχυρισμό περί παράβασης του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 και περί προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων, και συγκεκριμένα των δικαιωμάτων άμυνας, του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, του δικαιώματος μη αυτοενοχοποιήσεως, του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος σεβασμού του ιδιωτικού βίου. Οι νυν αναιρεσείουσες, με τον λόγο αυτό, ο οποίος διαιρούνταν σε δύο σκέλη, προσήπταν στην Επιτροπή, πρώτον, ότι η επίμαχη απόφαση αφορούσε υπερβολικά μεγάλο αριθμό προϊόντων, χωρίς να τα προσδιορίζει με σαφήνεια, και, δεύτερον, ότι το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της απόφασης αυτής ήταν υπερβολικά ευρύ.

7 Το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δέχτηκε το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου ακύρωσης, καθόσον αφορούσε άλλα ηλεκτρικά καλώδια και συναφή υλικά, πέραν των υποβρύχιων και υπόγειων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης, αφού προηγουμένως είχε διαπιστώσει στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι η Επιτροπή δεν είχε αποδείξει ότι οι ενδείξεις που διέθετε ήταν αρκούντως σοβαρές ώστε να διατάξει έλεγχο με αντικείμενο το σύνολο των ηλεκτρικών καλωδίων και των συναφών υλικών. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε κατά τα λοιπά το πρώτο αυτό σκέλος του λόγου ακύρωσης.

8 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του εν λόγω λόγου ακύρωσης, το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε, με τις σκέψεις 97 έως 99, τα εξής:

«97 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή, αναφέροντας ότι οι εικαζόμενες συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές είναι "κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας", περιγράφει εμπεριστατωμένα το εύρος της εικαζομένης συμπράξεως. Επομένως, κρίνεται επαρκής ο γεωγραφικός προσδιορισμός, με την [επίμαχη] απόφαση, των ενδεχόμενων παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού.

98 Ωστόσο, είναι δυνατόν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή όχι αοριστία κατά τον γεωγραφικό προσδιορισμό της εικαζομένης συμπράξεως, αλλά το γεγονός ότι συμπεριέλαβε στο πεδίο εφαρμογής της [επίμαχης] αποφάσεως έγγραφα σχετικά με αγορές τοπικού χαρακτήρα, εκτός της κοινής αγοράς, χωρίς να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η συμπεριφορά της οικείας επιχειρήσεως στις αγορές αυτές μπορούσε να θίξει τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά.

99 Συναφώς, τονίζεται ότι από τον τίτλο ακόμη του κανονισμού 1/2003 γίνεται αντιληπτό ότι σκοπός των εξουσιών που παρέχονται στην Επιτροπή είναι η εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Οι δύο αυτές διατάξεις απαγορεύουν ορισμένες συμπεριφορές εκ μέρους των επιχειρήσεων, εφόσον αυτές ενδέχεται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη

νόθευση των όρων του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Επομένως, η Επιτροπή μπορεί να χρησιμοποιήσει τις εξουσίες έρευνας που διαθέτει αποκλειστικά και μόνον προς εντοπισμό τέτοιων συμπεριφορών. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορεί να διενεργήσει έλεγχο στις εγκαταστάσεις μιας επιχειρήσεως, αν υποπτεύεται ότι υπάρχει συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική, της οποίας οι συνέπειες εκδηλώνονται σε μία ή περισσότερες αγορές, εκτός της κοινής αγοράς. Αντιθέτως, δεν απαγορεύεται να εξετάσει η Επιτροπή έγγραφα σχετικά με τις αγορές αυτές, προκειμένου να εντοπίσει συμπεριφορές δυνάμενες να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς.»

9 Κατόπιν αυτών, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με τη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου ακύρωσης.

10 Κατά τα λοιπά, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτο το αίτημα ακύρωσης των πράξεων που εξέδωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια του ελέγχου και έκρινε προδήλως απαράδεκτο το αίτημα των προσφευγουσών και νυν αναιρεσειουσών να αποφανθεί το ίδιο επί των ενδεχόμενων συνεπειών της ακύρωσης της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής και των πράξεων που εξέδωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια του ελέγχου.

11 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε την προσφυγή ακύρωσης που είχε ασκηθεί κατά της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής, καθόσον η απόφαση αυτή αφορούσε άλλα ηλεκτρικά καλώδια και συναφή υλικά, πέραν των υποβρύχιων και υπόγειων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης, και απέρριψε την εν λόγω προσφυγή κατά τα λοιπά.

12 Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, το Γενικό Δικαστήριο καταδίκασε τις Nexans και Nexans France να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων της Επιτροπής. Η Επιτροπή καταδικάστηκε στο υπόλοιπο ήμισυ των δικών της εξόδων.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

13 Η Nexans και η Nexans France ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που απέρριψε το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακύρωσης, το οποίο στηριζόταν στον ισχυρισμό ότι το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής ήταν υπερβολικά ευρύ και δεν προσδιοριζόταν με επαρκή ακρίβεια,

— να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση της Επιτροπής, καθόσον το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της είναι υπερβολικά ευρύ, δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένο και δεν προσδιορίζεται με επαρκή ακρίβεια ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον υποχρεώνει τις νυν αναιρεσείουσες να φέρουν όχι μόνο τα δικά τους δικαστικά έξοδα, αλλά και το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, και να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι νυν αναιρεσείουσες στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθορίζοντάς τα στο προσήκον κατά την κρίση του Δικαστηρίου ποσό, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης και

— να καταδικάσει τη Nexans και τη Nexans France στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αίτησης αναίρεσης

15 Η Nexans και η Nexans France προβάλλουν δύο λόγους αναίρεσης. Με τον πρώτο λόγο ισχυρίζονται ότι η απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο του επιχειρήματός τους σχετικά με το υπερβολικά ευρύ και ασαφές γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασης είναι νομικά εσφαλμένη. Με τον δεύτερο λόγο ισχυρίζονται ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο τις καταδίκασε να φέρουν όχι μόνο τα δικά τους δικαστικά έξοδα, αλλά και το ήμισυ των εξόδων της Επιτροπής.

Επί του πρώτου λόγου

16 Ο πρώτος λόγος αναίρεσης των Nexans και Nexans France βάλλει κατά των σκέψεων 95 έως 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και έχει κατ' ουσία δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι έχει παραβιαστεί η υποχρέωση αιτιολόγησης ως προς το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξακριβώσει κατά πόσον η Επιτροπή βάσισε σε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις την υπόνοιά της ότι συντρέχει κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας παράβαση.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσης, το οποίο αφορά παράβαση των απαιτήσεων παράθεσης αιτιολογιών ως προς το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής

– Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Η Nexans και η Nexans France ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης της απόφασής του, όπως η υποχρέωση αυτή συνάγεται από το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο εφαρμόζεται στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει των άρθρων 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού και 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, καθόσον παρέλειψε να διευκρινίσει επαρκώς, στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή είχε περιγράψει εμπεριστατωμένα το εύρος της εικαζόμενης σύμπραξης, όταν ανέφερε ότι η σύμπραξη αυτή ήταν «κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας». Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει το επιχείρημά τους ότι, λόγω του καθαρά τοπικού χαρακτήρα των σχεδίων καλωδίωσης που εκτελούνταν εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) και των ειδικών χαρακτηριστικών των σχεδίων καλωδίωσης, δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι η αντίθετη προς τους κανόνες ανταγωνισμού συμπεριφορά που αφορούσε σχέδια εκτελούμενα εκτός της κοινής αγοράς θα μπορούσε να επηρεάσει καθ' οιονδήποτε τρόπο την κοινή αγορά.

18 Η Nexans και η Nexans France ισχυρίζονται εξάλλου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε ορθά τις απαιτήσεις που ισχύουν σχετικά με την αιτιολόγηση μιας απόφασης διενέργειας ελέγχου, καθόσον απέρριψε το επιχείρημά τους σχετικά με την ασάφεια της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής ως προς το ζήτημα του γεωγραφικού πεδίου εφαρμογής της εικαζόμενης παράβασης.

19 Συναφώς οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία κατά την οποία η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να αναφέρει, στην απόφαση με την οποία διατάσσει τη διενέργεια του επιτόπιου ελέγχου, την επίμαχη κατά την κρίση της αγορά, καθόσον το θεσμικό αυτό όργανο παρέλειψε να εξηγήσει, με την επίμαχη απόφασή της, τι εννοούσε ως «κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά». Δεύτερον,

τονίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχτηκε, παρά την υπάρχουσα πάγια νομολογία, ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εκθέσει στην επίμαχη απόφαση τα πραγματικά περιστατικά που επρόκειτο να εξακριβώσει και να εξηγήσει συγκεκριμένα αν διενεργούσε έρευνα σε σχέση με συμφωνία του είδους «ο καθένας σπίτι του» ή με άλλη συμπεριφορά που εκδηλωνόταν εκτός της κοινής αγοράς, αλλά για την οποία η Επιτροπή είχε την υπόνοια ότι επηρέαζε την κοινή αγορά. Επιπλέον, η Nexans και η Nexans France ισχυρίζονται ότι το γεγονός ότι η επίμαχη απόφαση της Επιτροπής δεν ήταν ακριβής ως προς το ζήτημα πώς ήταν δυνατόν η εικαζόμενη από την Επιτροπή αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά σε σχέση με σχέδια που εκτελούνταν εκτός της κοινής αγοράς να έχει επιπτώσεις εντός της Ένωσης ή του ΕΟΧ πρόσβαλε το δικαίωμα άμυνάς τους και δεν τους έδωσε τη δυνατότητα να αντιληφθούν επακριβώς την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία.

20 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσης.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

21 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα που διατυπώνουν η Nexans και η Nexans France στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσης, δηλαδή ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν παραθέτει επαρκείς αιτιολογίες σε σχέση με τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών που αφορούσαν το γεωγραφικό πεδίο της εικαζόμενης παράβασης, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου αυτού Οργανισμού και του άρθρου 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, δεν του επιβάλλει να εκθέτει αιτιολογία που να αφορά έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που αναπτύσσουν οι διάδικοι. Συνεπώς, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο εξέδωσε τη συγκεκριμένη απόφαση, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Γαλλία κατά Επιτροπής, C-601/11 P, EU:C:2013:465, σκέψη 83, και Dow Chemical κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-499/11 P, EU:C:2013:482, σκέψη 56).

22 Το πρώτο επιχείρημα πρέπει συνεπώς να εξεταστεί υπό το πρίσμα των αρχών αυτών.

23 Μολονότι η αιτιολογία σχετικά με την οριοθέτηση του γεωγραφικού πεδίου της εικαζόμενης παράβασης είναι σύντομη, αν συγκριθεί με την ανάλυση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ως προς το ζήτημα του προσδιορισμού των σχετικών προϊόντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών της, το ζήτημα του γεωγραφικού πεδίου της εικαζόμενης παράβασης δεν βρισκόταν στο επίκεντρο της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξαν πρωτοδίκως οι νυν αναιρεσείουσες, οι οποίες επικέντρωσαν τη συλλογιστική τους κυρίως στο φάσμα των προϊόντων που αφορούσε η επίδικη απόφαση της Επιτροπής. Επομένως, εφόσον η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σχετικά με το γεωγραφικό πεδίο της εικαζόμενης παράβασης παρέσχε στους μεν ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να αντιληφθούν τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του, το γεγονός και μόνο ότι η αιτιολογία αυτή είναι σύντομη δεν αποτελεί στοιχείο που να μπορεί να καταλογιστεί στο Γενικό Δικαστήριο.

24 Πράγματι, παρά τη συντομία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε ρητά τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειουσών σχετικά με την ασάφεια του γεωγραφικού πεδίου της εικαζόμενης σύμπραξης και παρέθεσε επαρκείς αιτιολογίες στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή περιέγραψε εμπεριστατωμένα το εύρος της εικαζόμενης σύμπραξης.

25 Από τις σκέψεις 95 έως 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει πράγματι ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειουσών σχετικά με το υπερβολικά ευρύ γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής. Με τη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, αναφέροντας ότι οι εικαζόμενες συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές ήταν «κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας», είχε περιγράψει εμπεριστατωμένα το εύρος της εικαζόμενης σύμπραξης. Κατόπιν αυτού, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίμαχη απόφαση της Επιτροπής είχε καθορίσει με επαρκή ακρίβεια το γεωγραφικό πεδίο της εικαζόμενης παράβασης.

26 Εξάλλου, με τις σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειουσών που είχαν την έννοια ότι καταλογιζόταν στην Επιτροπή το γεγονός ότι είχε συμπεριλάβει στο πεδίο εφαρμογής της επίμαχης απόφασής της έγγραφα σχετικά με αγορές τοπικού χαρακτήρα, εκτός της κοινής αγοράς, χωρίς όμως να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι η συμπεριφορά για την οποία είχε την υπόνοια ότι ήταν αντίθετη προς τους κανόνες ανταγωνισμού στις αγορές αυτές μπορούσε να θίξει τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά.

27 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, με τη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι σκοπός των εξουσιών που παρέχονται στην Επιτροπή με τον κανονισμό 1/2003 είναι η εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, τα οποία απαγορεύουν ορισμένες συμπεριφορές εκ μέρους των επιχειρήσεων που ενδέχεται να επηρεάζουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ήταν ότι, αν και η Επιτροπή δεν μπορεί να διενεργήσει έλεγχο στις εγκαταστάσεις μιας επιχείρησης, όταν υποπτεύεται ότι υπάρχει συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική της οποίας οι συνέπειες εκδηλώνονται αποκλειστικά και μόνο σε μία ή περισσότερες αγορές που βρίσκονται εκτός της κοινής αγοράς, τίποτε δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να εξετάσει έγγραφα σχετικά με τις αγορές αυτές, προκειμένου να εντοπίσει συμπεριφορές δυνάμενες να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση των όρων του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε επαρκώς κατά νόμο τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η Επιτροπή είχε περιγράψει εμπεριστατωμένα το εύρος της εικαζόμενης σύμπραξης, όταν ανέφερε ότι η σύμπραξη αυτή ήταν «κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας», παρά το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε σιωπηρά μόνο, όσον αφορά τα όρια των ελεγκτικών αρμοδιοτήτων τις οποίες απονέμει στην Επιτροπή ο κανονισμός 1/2003, τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειουσών για τον καθαρά τοπικό χαρακτήρα των σχεδίων καλωδίωσης που εκτελούνταν εκτός της κοινής αγοράς και για τα ειδικά χαρακτηριστικά των σχεδίων καλωδίωσης.

29 Οι αναιρεσείουσες, με το δεύτερο επιχείρημα που διατυπώνουν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσης, ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τις υποχρεώσεις αιτιολόγησης που βαρύνουν την Επιτροπή όταν εκδίδει απόφαση διενέργειας επιτόπιου ελέγχου, διότι αφενός απέρριψε το επιχείρημα των νυν αναιρεσειουσών ότι η επίμαχη απόφαση της Επιτροπής ήταν ανακριβής, όσον αφορά το ότι η εικαζόμενη παράβαση ήταν κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας, και αφετέρου δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να εκθέτει στις αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου τα πραγματικά περιστατικά που προτίθεται να εξακριβώσει.

30 Οι αναιρεσείουσες βάλλουν επίσης κατά του ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχτηκε ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εκθέσει στην επίμαχη απόφαση ακριβέστερα στοιχεία σχετικά με το ζήτημα πώς ήταν δυνατόν η εικαζόμενη αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά σε σχέση με σχέδια που εκτελούνταν εκτός της κοινής αγοράς να έχει επιπτώσεις εντός της Ένωσης ή του ΕΟΧ, καθώς

και να προσδιορίσει την επίμαχη κατά τις υπόνοιές της αγορά, πράγμα που πρόσβαλε το δικαίωμα άμυνας των αναιρεσειουσών και δεν τους έδωσε τη δυνατότητα να αντιληφθούν επακριβώς την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία.

31 Όλα τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπενθυμιστεί ευθύς εξαρχής ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολόγηση των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξης και ότι από την αιτιολογία αυτή πρέπει να προκύπτει σαφώς και χωρίς διφορούμενα η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους δικαιολογείται η λήψη του σχετικού μέτρου, το δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (απόφαση Solvay κατά Επιτροπής, C-455/11 P, EU:C:2013:796, σκέψη 90).

32 Κατά πάγια επίσης νομολογία γίνεται δεκτό ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης πρέπει να αξιολογείται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης, ιδίως του περιεχομένου της οικείας πράξης, της φύσης των προβαλλόμενων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία αφορά άμεσα και ατομικά η πράξη αυτή. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξης ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και των συμφραζομένων, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση Solvay κατά Επιτροπής, EU:C:2013:796, σκέψη 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου διενεργούνται οι έλεγχοι της Επιτροπής. Ο σκοπός για τον οποίο τα άρθρα 4 και 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 απονέμουν στην Επιτροπή ελεγκτικές εξουσίες είναι συγκεκριμένα η διευκόλυνση της εκπλήρωσης από την Επιτροπή της αποστολής της, που συνίσταται στην προστασία της εσωτερικής αγοράς από νοθεύσεις του ανταγωνισμού και στην επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού εντός της εν λόγω αγοράς (βλ. επ' αυτού απόφαση Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34 Συνεπώς, όσον αφορά ειδικότερα τις αποφάσεις της Επιτροπής για τη διενέργεια ελέγχου, από το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι οι αποφάσεις αυτές πρέπει να προσδιορίζουν, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου. Αυτή η υποχρέωση παράθεσης ειδικής αιτιολογίας αποτελεί, όπως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, θεμελιώδη επιταγή, σκοπός της οποίας είναι όχι μόνο να καταδειχθεί ότι η επικείμενη παρέμβαση εντός των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων είναι δικαιολογημένη, αλλ' επίσης να παρασχεθεί στις επιχειρήσεις αυτές η δυνατότητα να αντιληφθούν την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία και να προασπίσουν παράλληλα τα δικαιώματά τους άμυνας (βλ. επ' αυτού απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 29).

35 Όσον αφορά το επιχείρημα της Nexans και της Nexans France ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την υποχρέωση της Επιτροπής να προσδιορίσει, με την απόφασή της, την επίμαχη κατά την κρίση της αγορά, η οποία πρέπει να έχει, κατά τις αναιρεσείουσες, μια συνιστώσα για το καθ' ύλη και μια συνιστώσα για το γεωγραφικό πεδίο, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή δεν έχει την υποχρέωση να ανακοινώνει στον αποδέκτη της απόφασης διενέργειας ελέγχου όλα τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της σχετικά με τις παραβάσεις τις οποίες αφορούν οι υπόνοιές της ούτε να προβαίνει σε επακριβή νομικό χαρακτηρισμό των παραβάσεων αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι αναφέρει σαφώς τα πραγματικά περιστατικά που αφορούν οι υπόνοιές της και τα οποία προτίθεται να εξακριβώσει (απόφαση Dow Chemical Ibérica κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/87 έως 99/87, EU:C:1989:380, σκέψη 45).

36 Μολονότι βέβαια η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να προσδιορίζει με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια το αντικείμενο του ελέγχου της και τα στοιχεία που θα αφορούν οι εξακριβώσεις (απόφαση Roquette Frères, EU:C:2002:603, σκέψη 83 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), δεν είναι αντίθετα απαραίτητο να

περιλαμβάνονται στην απόφαση διενέργειας ελέγχου η ακριβής οριοθέτηση της επίμαχης αγοράς, ο ακριβής νομικός χαρακτηρισμός των εικαζόμενων παραβάσεων ή η μνεία της περιόδου κατά την οποία εικάζεται ότι διαπράχθηκαν οι παραβάσεις, υπό την προϋπόθεση ότι η εν λόγω απόφαση διενέργειας ελέγχου περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία που παρατέθηκαν ανωτέρω (βλ. επ' αυτού αποφάσεις Dow Chemical Ibérica κ.λπ. κατά Επιτροπής, EU:C:1989:380, σκέψη 46, και Roquette Frères, EU:C:2002:603, σκέψη 82).

37 Πράγματι, αφού οι έλεγχοι πραγματοποιούνται στην αρχή της έρευνας, η Επιτροπή δεν διαθέτει, όπως άλλωστε τονίζει και η γενική εισαγγελέας με το σημείο 48 των προτάσεών της, ακριβή στοιχεία για να προβεί σε εξειδικευμένη νομική αξιολόγηση και πρέπει προηγουμένως να ελέγξει την ορθότητα των υπονοιών της και να διερευνήσει την έκταση των γεγονότων, αφού ο σκοπός του ελέγχου είναι ακριβώς να συλλεγούν αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με παράβαση για την οποία υπάρχουν υπόνοιες (βλ. επ' αυτού απόφαση Roquette Frères, EU:C:2002:603, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Εν προκειμένω, από το προοίμιο της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής προκύπτει ότι ο έλεγχος αφορούσε «συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές, κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας», σχετικά με «την πώληση ηλεκτρικών καλωδίων και συναφών υλικών, όπως, μεταξύ άλλων, υποβρύχιων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης και, σε ορισμένες περιπτώσεις, υπόγειων ηλεκτρικών καλωδίων υψηλής τάσης». Η Επιτροπή εξέθεσε επίσης στο προοίμιο αυτό τις υπόνοιές της σχετικά με την «κατανομή πελατών». Επιπλέον, ανέφερε ότι, αν οι υπόνοιές της ευσταθούσαν, οι «συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές [θα συνιστούσαν] πολύ σοβαρές παραβάσεις του άρθρου 81 [ΕΚ]».

39 Επομένως, αν ληφθούν υπόψη αφενός τα στοιχεία που παρατίθενται στην επίμαχη απόφαση της Επιτροπής σχετικά με τη γεωγραφική διάσταση των εικαζόμενων παραβάσεων και αφετέρου το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου ασκούνται οι ελεγκτικές εξουσίες της Επιτροπής, δεν αντιβαίνει στη νομολογία του Δικαστηρίου το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η αιτιολογία της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής σχετικά με το γεωγραφικό πεδίο της εικαζόμενης παράβασης ήταν επαρκής και καλώς το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό χωρίς να απαιτήσει μεγαλύτερη ακρίβεια σχετικά με το είδος της εικαζόμενης συμπεριφοράς εκτός της κοινής αγοράς, σχετικά με τις επιπτώσεις της συμπεριφοράς αυτής για την κοινή αγορά και σχετικά με το είδος των εγγράφων που είχε την εξουσία να ελέγξει η Επιτροπή.

40 Εξάλλου, αντίθετα από ό,τι υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, η Επιτροπή δεν είχε, κατά τη διενέργεια του ελέγχου, την υποχρέωση να περιορίσει τις έρευνές της στα έγγραφα μόνο που αφορούσαν σχέδια που είχαν επιπτώσεις για την κοινή αγορά. Δεδομένου ότι οι υπόνοιες της Επιτροπής αφορούσαν παράβαση, κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας, σχετικά με την κατανομή πελατών, ακόμη και έγγραφα σχετικά με σχέδια εκτελούμενα εκτός της κοινής αγοράς μπορούσαν να περιέχουν πληροφορίες σχετικά με την παράβαση αυτή.

41 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναίρεσης, το οποίο στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν βάσισε σε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις την υπόνοιά της ότι συντρέχει κατά πάσα πιθανότητα παγκόσμιας κλίμακας παράβαση

– Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Η Nexans και η Nexans France ισχυρίζονται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει κατά πόσον η Επιτροπή βάσισε σε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις την υπόνοιά της ότι η αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά σε σχέση με σχέδια εκτελούμενα εκτός της κοινής αγοράς είχε όντως επιπτώσεις εντός της Ένωσης ή του ΕΟΧ.

43 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης, πρέπει να τονιστεί ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι νυν αναιρεσείουσες δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κανένα επιχείρημα σχετικά με τη μη ύπαρξη αρκούντως σοβαρών ενδείξεων στις οποίες να μπορεί να βασιστεί η υπόνοια για παγκόσμιας κλίμακας παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Συναφώς οι εκπρόσωποι των αναιρεσειουσών αναγνώρισαν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι κανένα τέτοιο επιχείρημα δεν είχε προβληθεί ρητά ενώπιον του δικαιοδοτικού αυτού οργάνου.

45 Κατά πάγια νομολογία, αν οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν πρόβαλαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα τους παρείχε τη δυνατότητα να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο (αποφάσεις Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., C-628/10 P και C-14/11 P, EU:C:2012:479, σκέψη 111, και Groupe Gascogne κατά Επιτροπής, C-58/12 P, EU:C:2013:770, σκέψη 35).

46 Όσον αφορά τον ισχυρισμό που πρόβαλαν οι αναιρεσείουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δηλαδή το υπό εξέταση επιχείρημα εμπεριεχόταν έμμεσα στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξαν πρωτοδίκως, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τα έγγραφα του φακέλου της υπόθεσης που είχαν υποβληθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκύπτει ότι, σε μια άλλη περίπτωση, που αφορούσε το καθ' ύλη πεδίο της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής, οι αναιρεσείουσες διατύπωσαν, ανεξάρτητα από το επιχείρημά τους που αφορούσε μια ανακρίβεια της επίμαχης απόφασης ως προς τον προσδιορισμό των οικείων προϊόντων, το επιχείρημα σχετικά με τη μη ύπαρξη αρκούντως σοβαρών ενδείξεων στις οποίες να μπορεί να βασιστεί η υπόνοια παράβασης σε άλλους τομείς, πέρα από τους τομείς των υποβρύχιων καλωδίων υψηλής τάσης.

47 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

48 Κατόπιν των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως αβάσιμος και εν μέρει ως απαράδεκτος.

Επί του δεύτερου λόγου αναίρεσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

49 Η Nexans και η Nexans France ισχυρίζονται, με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, με τον οποίο βάλλουν κατά της σκέψης 139 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να τις καταδικάσει στα μισά δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, πέρα από το ότι τις υποχρέωσε να φέρουν τα δικά τους έξοδα, είναι προδήλως παράλογη.

50 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο λόγος αναίρεσης αυτός είναι απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

51 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 58, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αναίρεση δεν χωρεί αποκλειστικά για τον καταλογισμό και το ύψος της δικαστικής δαπάνης. Επιπλέον, αποτελεί πάγια νομολογία ότι ο λόγος που αφορά την παρατυπία της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου επί

των δικαστικών εξόδων πρέπει, στην περίπτωση απόρριψης όλων των λοιπών λόγων αναίρεσης, να απορρίπτεται ως απαράδεκτος κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής (απόφαση Gualtieri κατά Επιτροπής, C-485/08 P, EU:C:2010:188, σκέψη 111 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Κατά συνέπεια, αφού ο πρώτος λόγος αναίρεσης απορρίφθηκε, ο δεύτερος λόγος, ο οποίος αφορά την κατανομή των δικαστικών εξόδων, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

54 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου αυτού Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει αφενός να φέρουν τα έξοδά τους και αφετέρου να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το αίτημα του θεσμικού αυτού οργάνου.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.**

2) **Καταδικάζει τη Nexans SA και τη Nexans France SAS στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης.**

(υπογραφές)